# Dr. Walther Groß – NACIONÁLNĚSOCIALISTICKÁ RASOVÁ POLITIKA

*PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU NA NSEUROPA.BLOGSPOT.COM*

*DOSTUPNÉ Z: https://nseuropa.org/English/National%20Socialist%20Racial%20Policy.htm*

*Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.*

# NACIONÁLNĚSOCIALISTICKÁ RASOVÁ POLITIKA

Milé německé ženy a dívky!

Když se dnes Němci sejdou, aby diskutovali o věcech, které se nás týkají jako jednotlivců i jako národa, je to slavnostní příležitost, ať už si to přejeme, nebo ne. Během politických bojů v minulosti jsme mohli mluvit o stranických programech nebo o civilizaci, aniž by se to týkalo naší duše.

Nyní jsme zapomněli, jak k problému přistupovat pouze svým rozumem, pouze ústy, pouze srdcem. Stali jsme se opět celými lidmi. Když mluvíme s druhými, činíme tak celou svou bytostí.

To je to, co učinilo toto hnutí silným, velkým a mocným od jeho prvních dnů. To je také to, co nepřítel na této i druhé straně hranice nemůže pochopit a co nenávidí se smrtící silou. Jak začalo toto velké a krásné lidové hnutí, tak začal i tvrdý a nelítostný boj mezi nepřátelskými a německými silami, mezi starým světem, který je skutečně dávno mrtvý a pohřbený, a novým světem, který se skrze nás snaží dostat ke světlu. Tento boj probíhá v lidských srdcích a duších již léta a není zdaleka u konce. Pro svět je obtížné pochopit to, co je středem našeho snažení: hodnotu krve a rasy.

Když jsme o tom mluvili, naši nepřátelé se nejprve smáli ze soucitu, pak z nenávisti.

Promluvme si o tom, co tím my nacionální socialisté myslíme, aby bylo jasné, proč se Němka může o tyto věci zajímat ještě více, než se o ně může zajímat muž, jeho stát a jeho bojová organizace.

Byly doby v minulosti, kdy jsme byli nepravdiví, nepravdiví v nejhlubším slova smyslu. Nebyli jsme nepravdiví vůči jiným lidem, stranám, státům nebo králům, ale byli jsme nepravdiví vůči něčemu mnohem většímu, nepravdiví vůči zákonům života. Dokud svět existuje, dokud život roste, vzkvétá a hyne, tak dlouho bude mít tento život potřebu žít dál do budoucnosti a získávat nová území. Ať už rostlina, zvíře nebo člověk - jako my, já nebo vy: kdekoli existuje život, má touhu přinášet nový život.

O takových věcech by mělo být zbytečné mluvit. Mluvíme o nich jen proto, že jedna bláznivá doba po několik desetiletí tyto největší, nejkrásnější a nejčistší životní sny ignorovala, rouhala se jim a vysmívala se jim. Byla to doba, která učinila modlu peněz nejvyšší a řekla: „Svět by se měl řídit nikoli tím, co slouží životu, ale spíše tím, co nějaký blázen účetní rozhodne, že je nejlepší.“ Výsledky známe. Velké zákony života se hodnotily podle měšců na peníze a šekových knížek. Když si vzpomeneme na své rodiče, prarodiče a praprarodiče, bylo v domácnosti mnoho dětí. Možná to bylo stísněné a finančně náročné, ale byli jsme šťastní, možná právě proto, že nás bylo v tak početné rodině tolik. Ale přišla doba, kdy si lidé řekli: „Jako muž nebo žena, jako rodiče nebo učitelé vedoucích pracovníků máte povinnost ukázat lidem cestu k lepší budoucnosti.“ Ta lepší budoucnost, mysleli si lidé, mohla být jen bohatší budoucnost, budoucnost, v níž měl jednotlivec více peněz. A když se jich ptali, odkud se tyto peníze vezmou, vzniklo v minulém století falešné učení: „Čím méně je lidí, tím více může jednotlivé dítě zdědit po svých rodičích.“ Kdo tedy miluje své děti a přeje si prosperující budoucnost svého národa, měl by se postarat o to, aby v Německu bylo málo obyvatel a aby po jeho odchodu pokračovalo v rodině jen několik dětí. To

bylo strašné učení o kontrole porodnosti, které hlásal marxismus a jímž se buržoazie řídila. Nikdo se neodvážil postavit proti němu. To bylo učení, které z nás udělalo to, čím jsme dnes: vymírající národ, v němž se rodí každý rok méně dětí, v němž dnes každý rok umírá více lidí, než se jich rodí. To vše mělo vést ke šťastné budoucnosti. Chápala štěstí pouze v pojmech majetku. Bylo to tedy ve své podstatě falešné. Ale i ve svém vlastním pojetí byla falešná, protože na něco zapomněla:

Když lid začne umírat, když přestane dodržovat zákony života, když si cení peněz víc než své existence a potomstva, je na cestě ke katastrofě, a to jak historické, tak politické. Během několika desetiletí bude mrtvý, utlačovaný jinými národy, které jsou silnější, mají blíže k životu a dodržují zákony života lépe než my.

Pokud bude současný trend pokračovat, bude Německo koncem století národem s pouhými 40-50 miliony obyvatel, a my víme, že na našich hranicích rychle a silně rostou jiné národy. Dříve nebo později se tyto jiné národy dostanou do konfliktu se zmenšujícím se a vymírajícím německým národem a výsledkem údajné doktríny štěstí bude tvrdá a trpká národní smrt našich dětí.

Ti, kdo věřili, že mohou svým dětem zajistit šťastnou a klidnou budoucnost tím, že sníží počet dětí, se hluboce mýlí. Dětem dávají pouze příslib tvrdého a trpkého boje o existenci Německa jako státu a jako ideje.

Když se dnes snažíme lidem ukázat, že včerejší představy jsou falešné, že stát a národ se neobejdou bez rodiny, že rodina nemůže existovat bez dětí, a když nejen poskytujeme ekonomickou podporu, abychom usnadnili zakládání rodin a

plození dětí, ale také lidem stále znovu říkáme o posvátnosti života a nutnosti pokračování našeho národa do budoucna, naši nepřátelé na obou stranách hranice nás najednou urážejí a říkají o nás nenávistné věci. Chtějí narušit naši práci. Najednou se ozývají hlasy: „Doktríny nacionálního socialismu jsou nelidské a barbarské. Názory nacionálního socialismu na děti dělají z lidí chovná zvířata." Když říkáme, že povinností mužů a žen je pokračovat ve věčném řetězu života, řetězu, který začíná v daleké minulosti a pokračuje do budoucnosti, řetězu, jehož jsme jen článkem vedoucím do daleké budoucnosti, naši nepřátelé na obou stranách hranice tvrdí: „Odmítáte důstojnost a hodnotu lidství. Nacionální socialismus zastává názor, že muži a ženy nemají jinou hodnotu než hodnotu chovného dobytka". Je škoda, že musíme na taková slova reagovat, ale je to nutné, protože naši nepřátelé se vždy snažili přesvědčit ženy, aby se postavily proti nám, přestože to, co říkáme, je zakořeněno v duších mužů a žen, ke kterým mluvíme. Toto je naše odpověď: „Mýlíte se, když nás obviňujete z toho, že jediným smyslem lidstva je pokračování druhu předáváním naší krve dalším generacím. Známe i jiné hodnoty. Podporujeme je a všude, kde můžeme, nacházíme ty hodnoty, které jednotlivec projevuje svou prací a nezištnou službou. Víme dost dobře, že každý člověk žije dvojí život. První je ten, který žije mezi narozením a smrtí. Máme se co nejvíce snažit, aby byl tento život bohatý, abychom vykonali to, co je dobré a krásné, abychom využili své síly a dary pro druhé. To je povinnost jednotlivce. Ale jako člověk jste něco víc:

Jste členem řetězce života, kapkou ve velkém krevním řečišti svého národa.

I tam máte povinnosti a závazky pro věčnost národa. Máte povinnost předávat dál to, co jste dostali od svých rodičů a předků. Nemyslím si, že takové chování, které se řídí zákony rozumu i života, je barbarské, nenávistné nebo nelidské. Domnívám se spíše, že barbarství je třeba hledat v letech, která jsme nechali za sebou, kdy každý špinavý hulvát mohl pošpinit nejcennější, svatý život muže nebo ženy v jejich rodinách nebo vláčet děti špínou, aniž by kdokoli bránil jejich kulturu před takovým útokem.

Věřím, že když lidem znovu řekneme o velké hodnotě krve a připomeneme jim, že mají povinnosti nejen k šedesátiletému období, v němž pracují a slouží, ale také k tisícileté minulosti, z níž pocházíme, a k tisícileté budoucnosti, do níž směřujeme, pak jim dáváme vyšší hodnoty než ty včerejší. Dovolte mi však také říci, že není správné, pokud si někdo myslí, že pro náš stát jsou cenní jen ti, kteří zakládají rodiny a rodí děti. Víme, že tomu tak není. Víme, že existují důvody, proč někteří lidé opouštějí tok krve svého národa. Víme, že některým je odepřeno to, čemu národ přikládá velkou hodnotu. Nepřehlížíme je ani se nepovažujeme za nadřazené jim. Říkáme pouze toto: „Příteli, ty i já musíme plnit svou povinnost vůči svému národu, a když ji nemůžeme splnit jedním způsobem, pak musíme s ještě větší energií a oddaností dělat to, co můžeme. Když plníš svou povinnost, jsi jedním z nás, podáváme ti ruku, ctíme tvou lidskost a tvou službu Německu. Pracujme společně na tom, aby v budoucnu mohlo co nejvíce lidí sloužit národu oběma způsoby."

To je kus myšlení krve a rasy, kterému nás naučil nacionální socialismus. A je tu ještě jeden aspekt. Když dnes vidíme lidi, můžeme poznat, že nejsme všichni stejní. Existují rozdíly v

hodnotách; každý člověk nemá stejnou hodnotu jako někdo jiný.

V minulosti se lidé domnívali, že tyto rozdíly jsou povrchní a jsou důsledkem prostředí, ve kterém člověk vyrůstal. Lidé věřili, že to, co se z člověka stane, závisí především na tom, v jakém domě vyrůstal, v jakém sociálním prostředí vyrůstal nebo z jaké třídy pocházel. Věřili, že člověk narozený ve slumu, obklopený stíny, problémy a chudobou, dítě postrádající lásku a cit, se může stát pouze druhořadým člověkem, fyzicky a psychicky nemocným členem společnosti, někým, koho společnost a stát zklamaly. Člověk si myslel, že dítě vyrůstající v takovém slumu se nevyhnutelně stane nemocným, nebo dokonce zločincem. Bylo to proto, že vyrůstalo v tak chudém prostředí. Marxisté tvrdili, že kdyby každé dítě v Německu vyrůstalo v prostředí, které by mu poskytlo vše, co potřebuje, nevyhnutelně by se z něj stal užitečný, slušný, poctivý, hrdý a čestný dospělý člověk. Po několika letech či desetiletích by se celý německý národ skládal z takových slušných a užitečných lidí. V minulosti lidé věřili, že prostředí je zodpovědné i za to, když člověk žalostně selhal.

Vzpomínáme na dny blouznění, kdy miliony nezaměstnaných vyhodil na ulici nemocný politický a hospodářský systém, který se stal zbytečným. Jediný člověk vypáčil koleje a uprostřed noci vykolejil vlak. Během minuty zavraždil třicet nevinných lidí, kteří mu nikdy nic neudělali, a ukradl jim peníze. A co na to včerejší svět? „Nemůže si pomoct. Je obětí okolností. Má Beethovenovy ruce a umělecký temperament. Nemusíme ho posílat na šibenici ani do vězení, abychom ochránili sebe a své děti. Ne, ten ubohý Schlesinger je nemocný jen kvůli svému okolí. Umístěte ho do moderního sanatoria, dejte mu, co

potřebuje: rádio, knihovnu, kuřácký salon, učitele jazyků, pastora, novinovou místnost, dejte mu všechno, co potřebuje, aby se dostal do kontaktu s lepšími věcmi. Za pár let odejde tento masový vrah třiceti lidí jako ideální člověk, tak čistý a nevinný, že mu lze dát na starost mateřskou školu.“ To si lidé mysleli i v minulosti.

Dnes nám to připadá jako špatný vtip, bláznivá představa, ale před pár lety to byla vládní politika v Německu. Ti, kterým se za takové politiky dařilo dobře a přidali se k boji proti nám, si myslí, že mohou obviňovat naše učení o krvi a rase jako barbarské.

Proč vidíme věci jinak? Protože jsme se něco naučili: nakonec nejste tak důležití a významní, jak jste si ještě včera mysleli; vaše síla a schopnosti nejsou tak velké, jak jste se domnívali v liberální éře. Ach ano, bylo to krásné snění: „Budu se svým životem dělat to, co chci, a pokud se náhodou stanu učitelem, budu učit to, co chci, a dělat to, co mě baví a co považuji za správné“. To byl váš nápad.

My jsme trochu skromnější, trochu pokornější před zákony osudu.

Naučili jsme se, že to, co mohu udělat já pro sebe nebo co můžete udělat vy pro sebe, nebo co si můžeme udělat my všichni navzájem, není tak důležité a tak hluboké jako to, co už pro nás udělala vyšší moc. Je to ta síla, která nám ještě před naším narozením dala část naší přirozenosti a vytyčila nám cestu ve světě. Zde se spojují dvě věci: znalosti moderní vědy a citlivost a pochopení pokorného člověka. Najednou to vidíme: Co jsi ty, co jsem já a čím mohu ve svém životě být, je zčásti předurčeno tím, co jsem zdědil.

Je-li mé dědictví dobré a silné a jsem-li mu věrný a rozvíjím-li to, co je ve mně, bude můj život úspěšný a možná i prospěšný a radostný pro druhé. Je-li mi takové dědictví odepřeno, nebo pokud mi osud z nějakého nevysvětlitelného důvodu nadělil jiné, možná slabé, možná dokonce špatné vlastnosti, mohu proti nim bojovat celý život, a stejně se nebudu moci zbavit toho, co ve mně dřímá kvůli působení vyšší moci.

Vidíme tedy, že značnou část dějin národa určuje to, co zdědil. Ptáme-li se, jaké druhy fyzických či intelektuálních rysů to mohou být nebo jaké skupiny existují, zjistíme, že každý národ má tři skupiny. První je velká skupina lidí s průměrným nadáním, většina z nás, kteří jsou schopni se vypořádat s běžnými problémy, jež nám život předkládá. Dále je zde velmi malá skupina. Tato skupina obdržela lepší dědictví než většina z nás, a to nikoliv díky nějaké zvláštní ctnosti z její strany, ale prostě díky osudu. Z této skupiny pocházejí vůdci lidstva, ti, kteří budují státy, vedou lidi nebo se dotýkají jejich duše. A existuje ještě třetí malá skupina se zvláštními vlastnostmi, za které také nemohou: ti, kteří jsou nemocní nebo geneticky defektní. Nezvládají výzvy života a potřebují pomoc zvenčí, aby přežili.

Jak lidstvo nebo národ prochází staletími, rozhodující je skutečnost, která z těchto tří skupin je nejsilnější. Dalo by se říci: „To není vůbec problém. Zvítězí ta nejsilnější skupina, z níž pocházejí vůdci. Tato nadřazená skupina musí být nakonec nejsilnější, musí si postupně prosadit svou.“ Inu, tak by to bylo i bez lidí, kdyby lidé se svými malými mozky nevěřili, že mohou změnit zákony života dané světu nebesy.

Do těchto záležitostí zasáhl člověk. Pokusil se změnit zákony boje, existence a selekce. To byly prastaré zákony života, kterým podléhali i lidé: To, co nedokáže čelit výzvám, umírá.

To je možná tvrdé, ale je to také způsob, jakým příroda posiluje a zlepšuje život. Člověk se stále více snažil tyto zákony zrušit. Udržoval život v chodu pomocí umělých prostředků v případech, kdy by ponechán sám sobě skončil. Využil veškerého svého porozumění, lásky a soucitu, aby člověka udržel při životě, i když to není žádná radost, ale jen břemeno a utrpení. My dnes pomocí umělých prostředků udržujeme při životě tisíce, ba desetitisíce nešťastných bytostí, těch, kterým život sám upřel právo na život. Ale jejich udržování při životě nebylo samo o sobě problémem. Horší je, že jim byla dána možnost předat své nešťastné fyzické a duševní vlastnosti dál. To bylo to nejhorší, co se stalo: vzali jsme fyzicky slabé, duševně nemocné, geneticky defektní zločince a nejenže jsme je udržovali při životě a starali se o ně - to je naše lidská povinnost, kterou jistě nechceme ignorovat ani v budoucnu -, ale dali jsme jim možnost mít děti se stejnými nedostatky, čímž jsme zdvojnásobili nebo znásobili jejich utrpení. Německý národ nezná rozsah této bídy, nezná skličujícího ducha domovů, kde tisíce mrzáků žijí svůj život jen díky tomu, že jsou krmeni a ošetřováni, chudáci, kteří jsou na tom hůř než kterékoli zvíře. Zvíře je alespoň takové, jaké by mělo být. Tito nešťastníci jsou pokřivením života, žádnou radostí ani pro sebe, ani pro ostatní. Po celou dobu své bídné existence jsou přítěží, ale díky nezištné péči a obětavosti těch, kteří se o ně starají, se mohou dožít 60, 70 nebo 80 let. Německý lid si neuvědomuje, jaké obrovské částky se po desetiletí vynakládají, peníze, které se berou těm, kdo jsou zdraví, kdo by mohli dělat něco užitečného, ale nemohou, protože peníze chybí.

Byla zima, kdy děti v Bavorsku neměly ani dřevěné boty, které by si mohly obout, když šly sněhem cestou do školy. Musely chodit celé hodiny bosé. Zároveň se vláda postarala o to, aby tyto nešťastné duše ve velkém ústavu měly dvakrát týdně čerstvé banány, aby dostaly potřebné vitamíny. Tyto vitamíny jim však nemohly přinést radost, sílu ani zdraví. Takto však byly odepřeny těm někde v Bavorském lese, v Porúří nebo v chudé rybářské vesnici na fríském pobřeží, kde mohly snížit bídu a nouzi v nějakém dělnickém domě. Ve stejné době se objevil případ, kdy jeden duševně nemocný negr s anglickým občanstvím žil 16 let v ústavu v Berlíně, což stálo 26 000 marek.

26 000 marek bylo vyhozeno za život, který neměl žádný smysl. 26 000 marek, které mohly být použity na přípravu tuctu silných, zdravých a nadaných dětí pro život a práci.

Nemluvím však o tom jako o krádeži. Peníze nejsou cílem samy o sobě. Spíše jsme se zde dopustili krádeže ducha a duše, protože jsme se snažili přesvědčit národ a lidstvo, že naše vlastní velikost může pramenit z obětování se pro ty nejhorší a nejbezmocnější. Nakonec jsme zašli tak daleko, že jsme dali přednost nemocným a umírajícím před mladými, silnými, zdravými a perspektivními.

To je proti přírodě a životu. Národ, který jde touto cestou, směřuje do propasti. Šli jsme tak daleko, že jsme rok co rok kázali zdravým rodinám, aby neměly děti, nebo nanejvýš jedno, jinak se prohřeší proti národu a duchu této osvícené doby. Pokud si však nějaký imbecilní kurevník a geneticky nemocný kriminálník pořídil děti, byly nejen finanční zátěží na celý život, ale navíc si vyžádali práci lidí, kterým naše společnost nedala nic lepšího na práci než třikrát denně ty ubohé tvory přebalovat

a živit. To je zvrácenost všeho velkého a zdravého a hřích proti životu a duchu stvoření.

S plným vědomím našich lidských povinností a požadavků soucitu jsme učinili rozhodnutí nedovolit, aby takoví ubozí tvorové předávali svou bídu další generaci, znásobenou možná dvakrát, třikrát či vícekrát. To je velký úspěch, za který nám naše děti a jejich děti jednou poděkují.

Vím, že se najdou tací, kteří řeknou: „Vměšujete se do věcí, které se vás netýkají. Zasahujete do oblasti, která je mimo lidskou kontrolu. Život a smrt nejsou v rukou člověka, ale vyšší moci. Pokud Bůh chce, aby se rodili nemocní a geneticky nemocní lidé, nesmíte do Boží vůle zasahovat zákony, operacemi ani jinými opatřeními. A pokud tak činíte - a vy jste tak učinili svým zákonem o prevenci dědičných nemocí -, pak jednáte proti Boží vůli a jste kacíři."

To je naše odpověď: „Příteli, mýlíte se. Je pravda, že jsme podřízeni vyšší moci. My lidé nikdy nesmíme zasahovat do velkých zákonů Stvořitele. Ale vy se mýlíte. Podívejte se na zákony, které Stvořitel stanovil pro svůj svět a váš život. Velkým zákonem je, že život musí být schopen zachovat sám sebe, a pokud to nedokáže, zhroutí se. Je to tvrdý, krutý zákon boje o existenci a selekce a vymírání. Je to zákon, který jsme viděli den za dnem, hodinu za hodinou, pod všemi nebeskými mraky a všemi hvězdami na obloze, v nichž život jako by nacházel nesmyslnou smrt, ať už šlo o rostlinu, zvíře nebo člověka, ať už v daleké Africe nebo blízko nás. To, co nedokáže čelit výzvám života, umírá, bez ohledu na to, kolik bolesti způsobuje, a i když to vaše malé chápání nebo mysl nedokáže pochopit, jsou to velké zákony života a světa, které nám dal sám

Bůh. Jsou to zákony, můj německý příteli, které jsme ve svých bláznivých představách v minulosti porušili.“

S přehnanou lidskou pýchou a falešnou lítostí jsme porušili velký zákon a udrželi naživu ty, kteří by podle Božích zákonů už dávno zahynuli.

Dnes se těmito starými zákony opět řídíme, a to humánními metodami, neboť v přírodě podle Boží vůle sledují tvrdší a krutější průběh. Neděláme nic jiného, než že obnovujeme zákony stvoření a skláníme se před nebeským řádem. Projevujeme tak zbožnost a pravou pokoru - vy jste kacíři.

To platí i pro třetí a poslední zásadu našeho rasového myšlení. Tato třetí a poslední zásada spočívá v tom, že lidé na tomto světě, v Americe, Africe nebo Číně, jsou odlišní tělem i duší. Nejsou si rovni, jak to tvrdila včerejší lež.

Lidé se od sebe liší.

Nejenže mluví různými jazyky a jinak vypadají: ne, liší se v hloubi svých srdcí a povah a ve svých schopnostech pro dobro a zlo. Dříve lidé věřili, že tyto rozdíly jsou náhodné, že jsou důsledkem klimatu nebo civilizace a že je možné tyto rozdíly překonat a vytvořit jednotného člověka v jednotném státě, v němž budou všichni stejně šťastní. Poznali jsme, že takové představy jsou mylné. Naučili jsme se, že rozdíly mezi hlavními krevními skupinami světa, mezi hlavními rasami, nejsou výsledkem lidského působení, ale zákonů samotného Stvoření. Naučili jsme se, že hranice mezi krví a krví, rasou a rasou, jsou také hranicemi mezi duší a duší a duchem a duchem. Naučili jsme se, že platí i opak staré fráze „Co Bůh spojil, člověk ať nerozděluje“. Naučili jsme se: Co Bůh rozdělil, člověk ať nespojuje.

Nebesa považovala za dobré, aby na zemi nebyl jen jeden druh lidí, ale různé druhy, různé rasově odlišné národy. To je součástí Stvoření. Skláníme se před touto pravdou a respektujeme její hranice. To znamená, že základem našeho rozdělení ras není politika nebo ekonomika, ale spočívá na vyšší úrovni, za kterou jsme nakonec zodpovědní my sami.

V naší Říši oddělujeme to, co k nám patří, protože je to krev naší krve, od toho, co k nám nepatří, protože je to cizí. Děláme to, co je správné nejen pro tuto chvíli, ale i pro věčnost.

Věřte mi, milí němečtí spoluobčané, není pravda, jak někteří tvrdí, že toto učení je projevem arogance, nadřazenosti nebo vychloubání. Nemyslíme si, že jsme lepší než ostatní rasy na zemi. Ne, nemyslíme si o sobě, že jsme lepší, ani si nemyslíme, že ostatní jsou horší než my. Trváme pouze na jediném - na zákonu stanoveném samotným Stvořitelem: Člověk se liší od člověka a rasa od rasy na tomto světě.

Ostatní nemusí být lepší ani horší, ale jsou jiní než my, a protože jsou jiní než my, je mezi námi jakási bariéra, která je součástí zákonů života. To je jádro rasového myšlení nacionálního socialismu. Naším cílem není urážet druhé, a říkat: „Jaký jsem skvělý člověk!“ Spíše se držíme pokorného poznání, že každý zdravý kus života má svůj kout světa a své zvláštní úkoly. To platí stejně tak o lidech jako o rostlinách a zvířatech v celé jejich mnohotvárnosti. Víme, že jeden druh není cennější než jiný. Víme však také, že každá odrůda života má právo na existenci jen do té doby, dokud si zachovává čistotu a sílu. Pouze tehdy, když strom nese patřičné plody, má právo na život. V opačném případě bude poražen a zničen. Nevíme, proč jsou věci takové, jaké jsou, a bylo by pošetilé ptát se na důvod. Věci jsou takové, jaké jsou. Naším úkolem je pokorně přijmout zákony, které řídí

naši lidskou existenci, a smířit se s tím, že jsme se narodili jako Němci v Německu, nikoli jako Číňané nebo Eskymáci. Není to kvůli našim ctnostem, ani to není naše vina, ani to nebyla naše vůle. Byl to osud, který přišel shůry. Nezbývá nám než tento osud přijmout a rozvíjet schopnosti, které nám osud dal, podle nutnosti a zákonitostí.

Ostatní se mohou rozvíjet po svém, ve své vlastní zemi. My musíme naslouchat hloubce vlastního národa, čerpat z krve a dědictví sílu, kterou potřebujeme k budování naší domoviny. Vyšší moc se postará o život mimo ni.

Věřím, milí němečtí spoluobčané, že každý, kdo je našeho ducha, uzná správnost našeho smýšlení o krvi a rase a řekne: „Teď vidím, že jste nejen na správné cestě, ale že jste čestní a v nejhlubším smyslu věrní požadavkům, které jsou vyšší než lidské zákony."

Vydejme se tedy společně po cestě k novému světonázoru. Pojďme cestou krve a rasy, která nepřehlíží víru a poznání a smysl pro vyšší síly. Jděme touto cestou, nikoli cestou hmoty, pověr a kacířství, ale spíše cestou hluboké pokory a zbožnosti před Božími zákony. Vydejme se společně po této cestě a naslouchejme nejhlubším hlubinám, kde vládne krev a duše. Čerpejme odtud sílu k budování státu, a co je ještě důležitější, Říše. Bude to Říše nejen politická, organizační či hospodářská, ale Říše lidu. Německo má dnes štěstí, že nalezne novou cestu, vedenou velkým Vůdcem. Německé ženy dnes mají to štěstí, že v jejich čele stojí silná a loajální žena. Pojďme společně vpřed, ruku v ruce, jak se sluší na soudruhy budující budoucnost, a spojme sílu mužů a žen, zakořeněnou hluboko v jejich krvi, abychom vybudovali to, co svět ještě neviděl: Svatou říši německé duše. Heil!